

Arrest

**nr. 128 318 van 27 augustus 2014
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2014 met referentienummer REGUL X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 juni 2014.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 14 februari 2014.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het middel lijkt ongegrond.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestuurshandeling is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris de in de aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen duur van het verblijf in België en de elementen van integratie niet in aanmerking heeft genomen en zodoende het begrip “buitengewone omstandigheden” heeft miskend, merkt de Raad op dat uit de in de bestreden beslissing vervatte motieven kan worden afgeleid dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de door de verzoekende partij aangehaalde elementen, maar heeft geoordeeld dat deze geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen.

De Raad laat tevens gelden dat de stelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat de door de verzoekende partij ingeroepen duur van het verblijf in België en de elementen van integratie geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van State. In arrest nr. 198 769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”.

Voor zover de verzoekende partij betoogt dat zij zich in België heeft gevestigd, duurzaam lokaal verankerd is en amper nog contact heeft met het land van herkomst en de verzoekende partij met deze uiteenzetting tracht een nieuwe beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet te verkrijgen, dient te worden opgemerkt dat wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, hij niet optreedt als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. De

Raad onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in alle redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het raam van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

De verzoekende partij toont in casu niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of dat de beslissing op kennelijk onredelijke wijze tot stand is gekomen. De schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De verzoekende partij toont in casu niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing is uitgegaan van een foutieve feitenvinding. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 17 juni 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 5 augustus 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 16 juni 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP gaat niet akkoord met het feit dat deze zaak via de louter schriftelijke procedure wordt behandeld; er is in casu geen sprake van een kennelijke onontvankelijkheid zodat het toepassen van de schriftelijke procedure in dit geval niet correct is. Het feit dat in de beschikking steevast naar 1 arrest van de RvS verwezen wordt, is niet correct: er bestaat geen zogenaamd vaste rechtspraak van de RvS en er is geen precedentswaarde. Zij verwijst –ten bewijze van het tegendeel- naar RvS 9 april 1998, nr. 73.025 en RvS 13 januari 2000, nr. 84.658. VzP gaat niet akkoord met de stelling als zouden de verblijfsduur en de integratie geen buitengewone omstandigheden uitmaken. Volgens VzP worden in artikel 9bis Vw. elementen opgesomd die niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard; de verblijfsduur en de integratie komen daar niet in voor, zodat VwP voorwaarden toevoegt aan de wet. VwP bespreekt de historiek van het dossier: deze BB betreft de 4de aanvraag artikel 9bis, inmiddels werd op 9 januari 2014 reeds een 5de aanvraag ingediend. VwP sluit zich aan bij de beschikking van de Raad en vraagt de verwerping van de vordering.”

2.3.1 Waar verzoekende partij aangeeft niet akkoord te gaan dat deze zaak via de louter schriftelijke procedure wordt behandeld, verwijst de Raad naar artikel 39/73, §§ 1 en 2 van de vreemdelingenwet, welke sinds de wijziging door de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) (BS 31 december 2010) als volgt luiden:

“§ 1. De kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter onderzoekt bij voorrang de beroepen met betrekking tot dewelke hij van oordeel is dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen.

§ 2. Bij beschikking stelt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter de partijen in kennis dat de kamer zonder een terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen, binnen een termijn van vijftien dagen na het versturen van de beschikking, vraagt om gehoord te worden. In de beschikking

wordt de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden. Indien een nota met opmerkingen is ingediend, wordt deze samen met de beschikking medegedeeld."

In tegenstelling tot het oude artikel 39/73 van de vreemdelingenwet, waarin in § 1, eerste lid verwezen wordt naar "*de beroepen waarvan het beroep doelloos, kennelijk onontvankelijk, of waarvan afstand wordt gedaan of die dienen van de rol te worden afgevoerd*" (eigen onderlijning), bevat het huidige artikel geen enkele verwijzing naar specifieke gevallen waarin de bepaling kan worden toegepast, maar wordt algemeen gesteld dat het gaat om beroepen "*met betrekking tot dewelke (de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter) van oordeel is dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen*", beroepen die "*door middel van een louter schriftelijke procedure (kunnen) ingewilligd of verworpen worden*". Op grond van de duidelijke tekst van voornoemd artikel 39/73 dient dan ook te worden vastgesteld dat alle beroepen via de loutere schriftelijke procedure behandeld kunnen worden, voor zover het een beroep is "*met betrekking tot dewelke (de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter) van oordeel is dat het niet vereist is dat de partijen nog mondelinge opmerkingen voordragen*" en dat beroepen waarvan de overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet meegedeelde grond betrekking heeft op de gegrondheid van de middelen zodoende geenszins uitgesloten zijn van de toepassing van voornoemd artikel 39/73. De verzoekende partij maakt zodoende niet aannemelijk dat *in casu* een oneigenlijke toepassing zou zijn gemaakt van artikel 39/73 van de vreemdelingenwet.

2.3.2 Artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Zoals aangegeven in de beschikking blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing duidelijk dat de integratie van de verzoekende partij nog niet aan de orde was in de beslissing omtrent de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet waarbij dus enkel uitspraak wordt gedaan over de ontvankelijkheid van de aanvraag en niet over de gegrondheid ervan. In de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom haar langdurige verblijf in België niet als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden, met name "*De bewering dat de verzoekende partij gedoogd zou zijn geweest kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Uit de studie van zijn administratief dossier blijkt dat betrokkene zonder de vereiste documenten België op een onbepaalde datum is binnen gereisd en zonder een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis op 23.10.2009. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 11.02.2011 met een bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkene betekend op 23.03.2011. Betrokkene werd aldus niet gedoogd en diende vrijwillig gevolg te geven aan dit bevel."*

Voorts wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij gemachtigd is om betaalde arbeid te verrichten in België en indien zij dit wenst zij de voorziene procedure moet volgen. Ook wordt aangegeven dat waarom een terugkeer naar het land van herkomst geen onevenredige inbreuk zou betekenen voor de belangen van de verzoekende partij, daar het slechts om een tijdelijke terugkeer gaat en de verzoekende partij geen begin van bewijs bijbrengt die haar beweringen staven. Ook het gegeven dat de verzoekende partij amper nog contact heeft met haar land van herkomst wordt niet gestaafd en daarom niet aanvaard als buitengewone omstandigheid. *In casu* toont de verzoekende partij met haar betoog echter geen omstandigheden aan die het haar bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit haar land van herkomst een aanvraag in te dienen

Waar de verzoekende partij met betrekking tot haar verblijfsduur en integratie haar argumenten opgenomen in het verzoekschrift herhaalt en betoogt dat er in de beschikking slechts naar één arrest van de Raad van State verwezen wordt, hetgeen geen zogenaamd vaste rechtspraak uitmaakt, zij naar twee andere arresten van de Raad van State verwijst en betoogt dat er geen precedentswaarde is, merkt de Raad op dat de twee arresten waarnaar verzoekende partij verwijst, dateren van 11 en 9 jaar voor het arrest van de Raad van State naar waar in de beschikking verwezen wordt. Daarenboven betreft het in de beschikking aangehaalde arrest van de Raad van State een arrest uitgesproken als zijnde cassatierechter waaraan een zekere waarde gehecht dient te worden, los van het gegeven dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt waarom de verwerende partij haar integratie, hetgeen een argument betreffende de gegrondheid van de aanvraag betreft in rekening diende te nemen bij het oordeel omtrent het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij tot slot stelt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet opsomt welke elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, wijst de Raad erop dat in het wetsartikel immers ook gesteld wordt "onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet als buitengewone omstandigheid en worden onontvankelijk verklaard". Hieruit blijkt dat dit geen limitatieve opsomming is en dat de verwerende partij geen voorwaarden aan de wet toevoegt. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen sluitende opsomming van welke elementen als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden. De wetgever heeft een discretionaire bevoegdheid aan de minister toegekend.

Zoals aangegeven in de beschikking acht de Raad de motieven van de bestreden beslissing correct en kennelijk redelijk en zij vinden steun in het administratief dossier. De verzoekende partij toont niet aan dat haar verblijf en integratie in België hinderpalen vormen voor het aanvragen van een machtiging tot verblijf vanuit het buitenland. Derhalve doen de argumenten van verzoekende partij geen afbreuk aan de in de beschikking opgenomen gronden.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig augustus tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET